

פט א טושיע אר"ח ס"ה
רמ טקף יג:
צ ב ג מ"י פ"ח מהל'
אסורי צואה הלכה כע
סמג לאון קבו טושיע
א"ה"ע ס"ב ז טקף יח:
צא ד מ"י פ"ח מהל'
אסורי צואה הלכה ע
טושיע י"ד ט" קזב טקף
ז:
צב ה מ"י שס הלכה י:
צג ו מ"י פ"ח מהלכות
עבודת יוה"כ הלכה ז:
צד ז שס הלכה ח:

רבינו הגנאל

אורות זה גרגיר ומאיר
העניים. גרגירא מצראנא.
אבסנאי לא יאכל ביצים
וישן בטלית בעל הבית,
שמא יראה קרי וישנן
הטלית ויחשדוהו בעל
הבית על אשתו. ודבן גבון
רב ורב נחמן הוה אמרי
מאן הוויא ליומא. כלומר
איו אשה אשאנה היום
וכשאצא מן המקום ההוא
אנשינה. ואקשינן והתניא
ר' אליעזר אמר לא ישא
אדם אשה במדינה זו הלך
וישא אחרת במדינה אחרת
כו'. ופרקינן רבנן קלא אית
להו. כלומר זה בנו של
פלוני חכם, וזה בתו של
פלוני, וכשיבא לישאנה
ויגדור לו כי היא בת פלוני
לא ישאנה שידוע שהיא
אחרת. ואקשינן ואיך
מותר לומר מאן הוויא
ליומא. כלומר מקדש
ומכניס אפי' אינו שורה
במקום אלא יום אחד. והא
[אמרן] רבא תבעיה להשא
ונתפייסה צריכה לישב ז'
נקיים. ופרקינן הני רבנן
הוו מקמייהו ומשרשי שלוח
איבעית אימא חס ושולס
שיהיו עושין מעשה אלא
ייחוד בלבד, שאינו דומה
מי שיש לו פת בסלע.
כלומר מי שיש לו [פת
אינו] תאב למאכל כל כך,
ומי שאין לו לעולם רעב.
והולכיבוהו זקני כהונה
לעליית בית אבטינס.

תוס' ישנים

ואי בעית אימא יחודי
הוי מיהדי בו'. ואומר
רבינו דאכלוהו מילתא קאי
שלא היו חומרים להם לינשא
מיד אלא מיוחד, ולא היו
מאפות שישארו ולא היו אז
רוחות מחמת חימוד, ולכך
יכולים היו לנא עליהם בלא
ז' נקיים וס' פת בסלע. ואם
היו ז' פת עליהן היו מולידין
אומם לעירם, ולכא משום
ומלאה הארץ יומה. והשתא
לא זריקו תו לטעמיה
למגדרין שלוחי מטיקתא,
ולכך קבעו כהן התלמוד.
והשתא לא שייחא כהן הק'
דמטובות ז', [א] דתמן כל
זמן שלא בעל הוא שן זין
האגשים כו', דהכא לא שיק'
כלל דס' חמוד דכפרישית,
וכן פי"ר יתקן זן רבינו
יוסף פי' דקן דמטובות
פירסה נדה ויאכא אסורא דלוריימא, אכל הכא ליכא אלא חומרא דרבנן, ולפי דבריו משמע דקאי האי ואכ"א אפירכא בתרייתא דוקא, כלומר שלא היה שם אלא ייחוד ולא היו ז' פת עליהם דליכא ז' נקיים. ולא נהירא דהא ליכא פת בסלע, אלא דכפי' כך נראה יתור.

והאמר רבא תבעיה להנשא בו'. לא הוה מני לשנויי קטנות
שלא הגיע זמנן לראות הוה דהא מסקינן צפ' מתיקת
(נה דף סו.) דמילתא דרבא אפילו בקטנה דילמא ממדלא ונראה
דליכא דמטובות לינשא וישנה שבעה נקיים וכל אותם שבעה דקה שחרית
וערבית וטבלה ולא נבעלה אז לריכה
לזדוק בכל יום ויום דלעולם משתבעיה
לינשא איכא לספוקי דילמא חזיא
מחמת חימוד עד שמיבעל הלכך
צעינן שבעה נקיים סמוך לבעלת
מנחה וכן פירש רש"זים צפרק
מתיקת (ס): **יְהוּדִי בַעֲמֵא הוּוּ**
מִיַּהְדִּי אָהוּ. פרש"י לא היו ז' פת עליהן
אלא מתיקת עמהן ומו לא
והקשה ר"י א"כ כיון דאסורין לנא
עליה מאי פת בסלע איכא מיהו הא י"ל
כיון (ב) דשרי לאחר ז' פת בסלע
קרינא ציה ועוד הקשו היכי שרו
ליחודי צדיהו והאמר צפרק קמא
דמטובות (דף ד.) מי שפירסה אשתו
נדה ולא בעל הוא ישן זין האגשים
ואשתו ישינה זין הנשים להכי פרשי'
דכי אמרי מאן הוויא ליומא לא אמרי
מאן הוויא ליומא ליבעל אלא ליחודי
צדיהו צעלמא וכיון שהיו חומרים
לנדה כן רק לייחד עמהם לא היו
רוחות דם מחמת חימוד ונראה לי כי
מה שהקשה מחמת צדיהו דלא קשה דהא
לאמר התם היינו דוקא לנחור דלא
נשא מעולם דילכו חוקפו טפי
דמשמע צפ' כל היד (נה דף יג.)
כל האוחז צאמה ומשמין כאילו מציא
בזל צנשו וע"כ הוויא דמטובות אפ"פ
אשתו עמו וע"כ הוויא דמטובות איירי
צבחרו מדקמי מי שהיה טבחו טבוח
ומת אציו של חתן או אמה של כלה
וכו' עד דווקא אציו של חתן או
אמה של כלה דליכא איניש דערמי
ומנה מוכיח ר"י התם דאיירי צמי
שאין לו צנים ולא נשא מעולם שהוא
צוש לנרות וצנמו אורכי חופתו אכל
אלמנן איהו גופיה מני ערמ ושהיה

השחין קרשיין: תלגולוגוס. פולפופ"ר: הגרגיר. ארוג"א: **מלרנאה.**
הגדל על המינר שאין סביבותיו זרע אחר שיכתיש כמו: לא יאכל
ציאים. שמביאין לידי קרי ומתגנה על בני הבית: לא יישן בטליתו
אל בעל הבית. שהוא מתכסה בה ציוס שלא ימצא עליה קרי: כי
מיקלע לדרשיש. שם היה רגיל ללך:
מאן הוויא ליומא. יש אשה שתנשא
לי ליומא שאתעבד כאן ותנא לאחר
מכאן: זה אכל זה. זן שיליד
צמדינה זו עם צת שיליד צמדינה
אחרת: רבנן קלא אית להו. ושמש
קרוי על צניהם: לריכה לינש שבעה
נקיים. מיום שנתרצית שמא מחמת
חימוד ראתה דס: **יהודי צעלמא.**
ואין מוקפין לכן אלא שהנשו אשה
אין מתאווה כמי שאין לו אשה:
מתני' מפרוהו זקני צית דין.
שקראו לפניו צסדר היוס: לוקני
כהוס. ללמדו חפינת הקטורת
המוטלת עליו ציוס הכפורים שנאמר
(ויקרא טו) ומלא חפניו קטורת סמים
וגו' ועבודה קשה היא כלקמן
(דף מז): **ציוס אצטינס.** היו עושין
את הקטרת כותשין אותה ומערבין
סממניה: והשציעוהו. שלא יהא לזקני
למקן מצחוק ולהכניס צפנים כדאמרינן
בגמרא (לקמן דף יט): **אישי אדוני:**
הוא פורש וצופה. מפרש צגמ' (סס):
אם היה חסד דורש. דבצר הלכה כל
ליל יוה"כ שלא יישן ויראה קרי: ואם
לאו. חסד הוא יודע להצין ולשמוע דבר
הלכה ואינו יודע לדרוש דורשין לפניו:
צאינז וצעורא וכו'. שהן דברים ממשיכין
את הלך לשומען ואין שניה חוטפתו:
גמ'

קמני וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא
בעל הוא ישן זין האגשים וכו' ויכולני לפרש ולא
בעל דקאמר היינו לא בעל מעולם אכל אלמנן
אע"פ שעכשיו אין לו אשה כיון דבצר היה לו
אשה אשתו ישינה עמו צחדר וכל שכן רבנן
דכא דהכא שאפילו עכשיו היה להם נשים אלא
שלא היו צבאן צעיר ואפילו אם תמלא לומר
למנר רש"י כי לפירוש רש"י קשה הלשון דקאמר
ייחודי הוה מיוחדי דהוה ליה למימר לייחודי
צעלמא כלומר לשנויי מה שהקשה להם
לא ישא אדם אשה צמדינה זו כו' ולהכי
קאמר יחודי צעלמא כו' ולא היו צאים עליהן
כלל מדלא היו מציאים הנשים עמהם
לעירם אלמא לא היו צאים עליהם אלא יחודי
הוה מיוחדי ליחודי ירשייה שאם היו רוצים
היו צאים עליהן ואם היו צאים עליהם
היו מציאים אותן לעירם והשתא אע"פ
שחילקתי זין צחר לנשו גבי פירסה נדה
אין לי ללמוד מכאן דמי שמת לו מת צרגל
דאשתו ישינה עמו צחדר ולא אמרינן הוה
אישא אשה צמדינה זו כו' וימא דהא
דאסרינן התם צאצילות צתמוך ימי החופה
לישן עמו צחדר היינו צבחרו ודאי אין לחלק
כך דהא אסרינן התם אפילו צצבצר בעל וכיון
דבצר בעל פעם אחת מה לי נשו מה לי צחר
אכל צפירסה נדה מוקי לה דווקא צשלא בעל
כי שמעתי צצס מורי ה"ר יחיאל מפרשי' ז"ל
כיון דצצרים של צניעא נוהג צרגל ואסור
צשתמיש המטה כל ימי הרגל הוא ישן זין
האגשים וכו' וראייתו מהיהא דמטובות
דמסקי טעמא דאצילות אקילו ציה רבנן
ולהכי קילא ליה ואתי לזולוי ציה צתמוך
להכי ישן זין האגשים וא"כ צרגל נמי כיון
דאקילו ציה כי התם הוא ישן זין האגשים
אכל ציסודו של רבי' אצרהס צ"ר דוד ז"ל
מאצתי צספר בעלי הנפש [שער הפרישה]
צכתב להיתר וזה לשונו ולי נראה אי מתרמי
לאניש אצילות צרגל שאין צריך לישן זין
האגשים אע"ג דקילא ליה דלא חל עליה
אצילות אית צהו משום אפוש' שמחה
לשושצנינו ולכל בני החופה אכל צאצילות
עד כאן לשונו וקצת קשה לי א"כ כי פריך
התם מאצילות דחתן לאצילות דעלמא
ומשני רב אשי מי קא מדמית אצילות דהכא
לאצילות דעלמא אצילות דהכא אקילו ציה
רבנן פירוש ולהכי הוא ישן זין האגשים
אף על גב דבצר בעל הוא מני למיפלג זין
אצילות דהכא לדעלמא משום דחופה אית
צה אפוש' שמחה מיהו יש לומר דעדיפא
מיהו קא משני:

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

שם

(א) צ"ל המולא, (ב) ויצמות
לו: (א) יצמות לו: (ע"ש
צמוס' מז: (ד) ויצמות
לו: ויצלותו ובהרמז"ס
פ"ח מהלכות אסורי צואה
דין כע ויטור ושי"ע א"ה"ע
ס"ס ז למא להסו ג'
מיות, (ס) יצמות לו:
נדה סו, (ו) לקמן סו.
עד: יצמות לו: כמטות
סג, סג.

תורה אור השלם

1. ויצא אָהוּ אֶל הַשָּׂדֶה
לְלַקֵּט אֲרֵת יוֹצֵא גֶפֶן
שָׂדֶה וְלַקֵּט מִפְּנֵי פִקְעוֹת
שָׂדֶה מֵאֵל בְּגֹד יוֹבֵא
וְיַפְלֹח אֶל סִיר הַיְּהוּדִי כִּי
לֹא יָדְעוּהוּ.
מליכס ב ד לט
2. אֶל תַּחֲלֹל אֶת בְּתֻרָה
לְהַזְנוּתָהּ וְלֹא תִזְנֶה
הָאָרֶץ וְקִלְקֵלָהּ הָאָרֶץ
וְיִקְרָא יֵט כֵּט

גליון הש"ס

צב' וחלגולוג' ט' ר"ה כו
ע"צ: (ג) תוס' ד"ה יחודי
בעלמא. אבל ביסודו של
כו'. הוצא עוד בשמו צמוס'
צתנית כה ע"א מפי' ע"ג
לא ע"א: בא"ד משום
דבשעת יד'ה אית בהו
כו'. ק"ל הא גס צבעת
ימי אצילות דליכא אפוש'
שמה אסור ציחוד דקמני
לא אומן הימים וכו':

הגהות הב"ח

(א) מתני' מפרוהו כו'
והעלוהו לעליית צית
אצטינס: (ב) תוס' ד"ה
ייחודי כו' י"ל כיון דשרי
כו'. י"ב לפע"ד דליכא
להכא רחיה צבורה מפריך
אע"פ לנבי מורדת דשדין
נדה צת שמעם היא ופריך
אינו דומה מי שיש לו פת
בסלע כו':

לעיו רש"י

קרשיין [קרשיין].
שחלים.
פולפופ"ר [פולפופ"ר].
רגלה. חלגולוגה (עשב בר).
אורוג"א. גרגיר (צמח).

מוסף רש"י

מאן הוויא ליומא. מי
חפלה לינשא לימים
שאתעבד כאן [יבנות דה].
קלא אית להו. ואם ינא
ציו ממקום אחר ישמע
הוא צת אציו ויפרוש
(טו). שבעה נקיים.
שמא מחמת חימוד פירסה
נדה שבעה שמיפייסה
(טו). למי שאין לו פת
בסלע. אוכל היוס ודואג
על למחר (קטן טד).